

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6To/51/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8716011047
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emil Dubňanský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8716011047.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Dubňanského a sudcov JUDr. Mariána Sninského a JUDr. Petra Farkaša na verejnom zasadnutí konanom dňa 21. februára 2018, v trestnej veci obž. V. H. pre prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T/127/2016 zo dňa 19. apríla 2017, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného V. H..

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T/127/2016 zo dňa 19. apríla 2017, bol obžalovaný V. H. uznaný vinným zo spáchania prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

v presne nezistenom čase po tom, ako mu poškodený K. H. dňa 14.02.2014 zaslal z jeho čísla účtu XX XX XX XX XX/XXXX vedeného v Slovenskej sporiteľni, a.s. na číslo účtu XX XX XX XX XX/XXXX vedeného vo VÚB banke, a.s., ktorý používa subjekt V. H. - M. sumu vo výške 9.000,- eur a ktorá mu bola na účet pripísaná dňa 17.02.2014 a určenú na kúpu a dovoz konkrétneho osobného motorového vozidla zn. K. SW XXX z autobazáru z Francúzska, ktoré mal ako osoba podnikajúca v oblasti dovozu áut poškodenému K. H. doviezť do piatich pracovných dní a potom, ako mu poškodený dňa 04.03.2014 zaslal prostredníctvom e-mailu podpísanú a oskenovanú zmluvu o obstaraní veci tieto finančné prostriedky nepoužil na zaplatenie predmetného vozidla vo Francúzsku, naložil s nimi bez vedomia a súhlasu poškodeného v rozpore s účelom ich zverenia, finančné prostriedky doposiaľ K. H. nevrátil a ani nezabezpečil dovoz

predmetného vozidla zn. Peugeot SW 508 a to ani napriek jeho opakovaným výzvam, čím poškodenému K. H. spôsobil škodu najmenej vo výške 9.000,-eur.

Za to mu bol uložený podľa § 213 ods. 2 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2, 3 Tr. zákona, § 36 písm. j/ Tr. zákona, trest odňatia slobody vo výmere 1 roka.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona bol výkon trestu podmienenečne odložený a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona určená skúšobná doba vo výmere 1 rokov.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení obžalovaný odvolanie, ktoré bližšie písomne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu tým, že skutkový stav bol zistený nedostatočne a nesprávne posúdené konanie obžalovaného, ktorý nenaplnil všetky obligatórne náležitosti skutkovej podstaty trestného činu, ktoré musia byť splnené kumulatívne. V konaní obžalovaného absentuje naplnenie objektívnej aj subjektívnej stránky prečinu sprenevery. Rozoberá skutkovej dej a má za to, že nebolo žiadnym spôsobom preukázané, že obžalovaný si finančnú hotovosť vo výške 9.000 eur prisvojil a naložil

s ňou v rozpore s účelom zverenia. Navyše obžalovaný má túto sumu riadne zaúčtovanú ako zálohu v účtovníctve a nikdy nepopieral svoj záväzok voči poškodenému a tento mu riadne vráti. Obžalovaný nikdy neuviedol a neustále tvrdí, že finančné prostriedky, ktoré v uvedenom období vybral z účtu a následne aj zaslal na svoj súkromný účet nie sú finančné prostriedky, ktoré mu poškodený zaslal. Ako podnikateľský subjekt má obžalovaný zálohu vo výške 9.000,- eur stále vedenú v účtovníctve, teda si ju neprivilastnil a nenaložil s touto sumou v rozpore s účelom zverenia. Poukazuje aj na zásadu ultima ratio, ktorá mala byť v tomto prípade uplatnená. V konaní obžalovaného absentuje úmysel a aj prisvojenie si cudzej veci. Navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a obžalovaného spod obžaloby oslobodiť.

Prokurátor vo svojom vyjadrení k podanému odvolaniu uviedol, že navrhuje ho zamietnuť ako nedôvodné a napadnutý rozsudok potvrdiť čo do viny aj trestu.

Na základe takto podaného odvolania krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým obžalovaný podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Odvolací súd pri plnení prieskumnej povinnosti zistil, že okresný súd v rámci zisťovania a ustálenia skutkového stavu vykonal na hlavných pojednávaniach všetky potrebné a dostupné dôkazy na objasnenie skutkového stavu a tieto následne jednotlivo aj vzájomne vyhodnotil a tak dospel ku správnym a úplným skutkovým záverom, ktoré aj podľa názoru krajského súdu plne zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania. V odôvodnení napadnutého rozsudku potom súd prvého stupňa vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými právnymi úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona. Tieto skutkové okolnosti, považuje druhostupňový súd za správne, s nimi sa stotožnil a keďže súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne rozviedol jednotlivé dôkazy, z ktorých pri ustálení skutkového stavu vychádzal, odvolací súd na toto rozhodnutie okresného súdu, z dôvodu neopakovania tých istých okolností a skutočností, v celom rozsahu odkazuje.

Krajský súd konštatuje, že prípravné konanie bolo vykonané procesným spôsobom a dôkazy boli zaobstarané v dostatočnom rozsahu odôvodňujúcim podanie obžaloby. Súd prvého stupňa sa s týmito dôkazmi vysporiadal v celom rozsahu a to aj s prihliadnutím na návrhy procesných strán.

Výsledky vykonaného dokazovania v danom prípade vyznievajú jednoznačne a tvoria ucelenú reťaz tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých bez akýchkoľvek pochybností možno vyvodiť bezpečný záver, že obžalovaný spáchal skutok, ktorý mu bol obžalobou kladený za vinu. Úplnosť vykonaných dôkazných prostriedkov vytvorila vo veci nevyhnutný základ na záverečnú myšlienkovú činnosť aj odvolacieho súdu, ktorá spočívala v zhodnotení dôkazov v zmysle uvedených zásad vyplývajúcich z § 2 ods. 12 <http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=~Main/TArticles.ascx&phContent=~ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=0&FragmentId1=3507547&FragmentId2=3507547&VirtualDate=20.+12.+2000> Trestného poriadku a na vytvorenie záverov o tom, či, ako a k akému skutku došlo. Z obsahu odôvodnenia rozsudku vyplýva, že uvedené hodnotenie dôkazov neodporuje základným princípom logického myslenia.

Aj podľa názoru krajského súdu výrok o vine obžalovaného je možné ustáliť predovšetkým na základe výpovede poškodeného K. H., ktorý vo svojich výpovediach konzistentne popisuje, prečo a akým spôsobom sa skontaktoval s obžalovaným a to za účelom kúpy motorového vozidla zn. Peugeot SW 508 z autobazáru z Francúzska, následného zaslania zálohy vo výške 9.000,- eur obžalovanému na ním uvedený bankový účet, podpisu zmluvy o obstaraní veci, kde bol automobil, o ktorého dovoz mal poškodený záujem a obžalovaný sa zaviazal mu ho dovieť na Slovensko, individuálne určený, ako aj ich následnú vzájomnú komunikáciu ohľadne (ne)dodania motorového vozidla obžalovaným, jeho telefonické a emailové urgencie a následne žiadosti o vrátenie poskytnutej zálohy.

Z listinných dôkazov je zrejmé, že pošk. K. H. zaslal dňa 14.2.2014 na účet obžalovaného sumu vo výške 9.000,- eur, pričom obžalovaný dňa 17.02.2014 vybral z tohto účtu hotovosť vo výške 7.000,- eur a dňa 19.02.2014 si poslal na svoj súkromný bankový účet sumu 2.000,- eur. Nemožno preto súhlasiť s argumentáciou obžalovaného spočívajúcou v tom, že finančné prostriedky, ktoré v uvedenom období vybral z účtu a následne aj zaslal na svoj súkromný účet nie sú finančné prostriedky, ktoré mu poškodený zaslal, keďže, ako to vyplýva z jednotlivých mesačných bankových výpisov z tohto účtu, obžalovaný mal účtovný zostatok na účte ku dňu 31.1.2014 sumu 14,47 eur a ku dňu 28.02.2014 sumu 3,62 eur. Z tohto teda jednoznačne vyplýva, že obžalovaný musel v tom čase vybrať v hotovosti, resp. si poslať na súkromný účet práve peniaze poškodeného, o čom svedčí aj objem debetných operácií za mesiac február roku 2014 (-11.249,37 eur).

Napokon ani obžalovaný nepopiera, že peniaze od poškodeného mu boli zaslané na účet, tieto aj vybral a vyplatil nimi motorové vozidlo vo Francúzsku. Dovoz motorového vozidla na Slovensko ale stroskotal na tom, že poškodený už nebol ochotný doplatiť DPH vo výške 1.800,- eur. Súčasne obžalovaný uviedol, že fyzicky vybavil, že tieto peniaze sa dostali naspäť od tohto predajcu.

V súvislosti s tým je ale tiež potrebné konštatovať, že peniaze poškodenému ani do dňa konania verejného zasadnutia o odvolaní obžalovaného poškodenému vrátene neboli aj napriek jeho tvrdeniu, že svoj záväzok voči poškodenému nepopiera a tento mu riadne vráti.

Z ustálenej súdnej praxe ako aj k tomu sa vzťahujúcich komentárov objektom trestného činu sprenevery je vlastníctvo veci. Predmetom útoku je cudzia vec, ktorá bola páchatelovi zverená.

Zverenou vecou sa rozumie vec vo vlastníctve inej osoby, ktorú má páchatel na základe zmluvy v oprávnenom užívaní alebo z dôvodov plnenia určitých úloh podľa dispozície jej vlastníka v držbe so záväzkom použiť ju len na dohodnutý účel alebo podľa dohodnutých podmienok ju vlastníkovi vrátiť (pozri § 130). Zverenou vecou sú napríklad peniaze, ktoré má zamestnanec pošty doručiť príjemcovi, bez ohľadu na to, či vystavil platiteľovi príslušnú potvrdenku a či peniaze boli zapísané v dokladoch pošty (porovnaj R 29/1969), batožina v úschovni batožín (R 9/1986), televízny prijímač, motorové vozidlo alebo iná vec odovzdaná do opravy, televízny prijímač na základe zmluvy o prenájme a iné veci (R 16/1985). Bude sem patriť aj vec predaná s výhradou vlastníctva v zmysle § 601 OZ a pod.

Páchatel si prisvojí vec, ktorá mu bola zverená, ak s ňou naloží v rozpore s účelom, na ktorý mu bola cudzia vec daná do opatrovania alebo do dispozície, a to spôsobom, ktorý marí základný účel zverenia. Ak mu však vec bola zverená za účelom zadováženia určitého prospechu, považuje sa za prisvojenie si veci, ak si obstará ďalší, nie celkom prechodný prospech v rozpore s týmto zverením. Samo nedodržanie lehoty na vrátenie zverenej veci nebude spreneverou; bolo by ňou až vtedy, ak by páchatel odmietol vec vrátiť.

Zo subjektívnej stránky sa vyžaduje úmysel, ktorý spravidla vznikne až neskôr, nie hneď pri zverení veci. Ak úmysel páchatela vrátiť peniaze je závislý od budúcej neistej udalosti, ku ktorej môže, ale tiež nemusí dôjsť, potom koná s vedomím, že môže naplniť znaky trestného činu sprenevery podľa § 213, formou eventuálneho úmyslu v zmysle § 15 písm. b). Neskoršie vrátenie peňazí je iba náhradou škody spôsobenej trestným činom (porovnaj R 54/1967-II)

Skutok, tak ako ho ustálil okresný súd, nepochybne vyjadruje skutočnosť, že finančné prostriedky, ktoré poškodený obžalovanému zveril za účelom kúpy a dovozu individuálne určenej veci - vozidla zn. Peugeot SW 508 z autobazáru z Francúzska, boli vo vzťahu k obžalovanému cudzou vecou, s ktorou bol síce oprávnený disponovať, avšak inak, ako s ňou v skutočnosti naložil, pričom z hľadiska subjektívneho, teda úmyselného zavinenia páchatela, predpokladaného skutkovou podstatou trestného činu sprenevery, zo skladby skutku je zrejماً vedomosť obžalovaného o tom, že s peniazmi naložil v rozpore s účelom, pre ktorý mu vzniklo oprávnenie s nimi nakladať.

Ani akákoľvek pohľadávka obžalovaného voči poškodenému, ktorá mu mohla potencióálne vzniknúť zo zmluvy o obstaraní veci (náklady na vycestovanie, ubytovanie a pod.), mu nedáva právo na to, aby finančné prostriedky, ktoré, ako sám tvrdí, mu boli vrátené od predajcu z Francúzska, naďalej zadržoval, keďže už v tom čase bol celkom zrejmé, že ku splneniu záväzku z jeho strany ohľadne obstarania vozidla

nemôže dôjsť- čl. II bod 4 zmluvy o obstaraní vecí -splnenie nastane zaobstaraním nákupu predmetu zmluvy, odhlásením a dovozom do SR, čo sa neuskutočnilo.

Súhrn týchto priamych a nepriamych dôkazov preukazuje vinu obžalovaného a tvorí nám logickú a ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňajúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti zažalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného.

Správne a zákonu zodpovedajúce, sú preto právne závery okresného súdu, pokiaľ ide o výrok o vine napadnutého rozsudku a rovnako tak aj pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu konania obžalovaného V. H., keď takéto konanie obžalovaného posúdil ako prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1, 2 písm. a/ Tr. zákona. Obžalovaný tým, že si prisvojil finančné prostriedky poškodeného, ktoré boli určené na nákup a dovoz konkrétneho vozidla a spôsobil tak väčšiu škodu (viac ako 2.660,- eur), naplnil po objektívnej aj subjektívnej stránke obligatórne náležitosti uvedeného prečinu.

Prvostupňový súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zaoberal aj poľahčujúcimi a priťažujúcimi okolnosťami, pričom vyhodnotil existenciu poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j/ Tr. zákona (páchateľ viedol pred spáchaním trestného činu riadny život), bez zistenia priťažujúcich okolností uvedených v § 37 Tr. zákona a z dôvodu prevažujúceho pomeru poľahčujúcich okolností pri ukladaní trestu postupoval v zmysle § 38 ods. 3 Tr. zákona.

Prvostupňový súd nepochybil pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu. Dokazovaním boli zistené skutočnosti k osobe obžalovaného, ktorý podľa odpisu z registra trestov nemá žiaden záznam. Zo správy o povesti spracovanej Mestským úradom Považská Bystrica vyplývajú len skutočnosti všeobecného charakteru. S poukazom na horeuvedené skutočnosti možno konštatovať, že okresný súd v rámci všeobecných zásad platných pre ukládanie trestov dostatočne vyhodnotil všetky okolnosti, ako aj momenty, ktoré ovplyvňujú požiadavku ochrany spoločnosti a občanov pred páchaním takejto trestnej činnosti, pričom zväzil aj okolnosti na strane obžalovaného.

Prvostupňový súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery vychádzal jednak z hodnotenia osoby obžalovaného a jednak závažnosti činu. S prihliadnutím na osobu obžalovaného, ktorá nie je zvlášť narušená, ako aj na okolnosti spáchania činu a na spôsobený následok odvolací súd má za to, že uložený trest odňatia slobody v trvaní 1 roka, t. j. na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby, spĺňa všetky kritériá uvedené v § 34 Tr. zákona tak z pohľadu individuálnej, ako aj generálnej prevencie. Po vyhodnotení všetkých okolností súvisiacich s rozhodovaním o spôsobe výkonu uloženého trestu bol vyvodený záver, že sú splnené podmienky ustanovené v § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, a preto bol výkon uloženého trestu odňatia slobody obžalovanému podmienene odložený a stanovená skúšobná doba na 1 rok.

Obžalovaný v priebehu plynutia tejto skúšobnej doby spôsobom svojho života a svojim správaním preukáže, či účel trestu sa dosiahne aj bez nariadenia výkonu trestu.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného krajský súd poukazuje na vyššie rozobraté úvahy, ktorými sa spravoval pri ustálení jeho viny. Okresný súd vo svojom rozhodnutí presvedčivo zdôvodnil, o aké dôkazy oprel svoje rozhodnutie, akými úvahami sa pri tomto hodnotení spravoval a prečo neuveril ostatným dôkazom. Odvolací súd sa stotožnil s takto uvedeným hodnotením dôkazov. Ani samotná skutočnosť, že obžalovaný má túto sumu riade zaúčtovanú ako zálohu v účtovníctve ho trestnoprávnej zodpovednosti nezbavuje. Tiež nie je vôbec zrejmé, prečo obžalovaný po tom, ako mu mali byť vrátené peniaze z Francúzska, tieto neposlal späť poškodenému, ale si ich ponechal, pričom už uplynula doba 4 rokov od zaslania finančných prostriedkov poškodeným na účet obžalovaného.

Dôvodná nie je ani námietka obžalovaného argumentujúca zásadou chápania trestnej represie ako „ultima ratio“ Platí, že občianskoprávny vzťah má vlastný právny rámec určený ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Ak však konaním fyzickej osoby v priebehu dotknutých udalostí dôjde k naplneniu zákonných znakov trestného činu, je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a následne súdu vyvodiť trestnoprávnu zodpovednosť postupom podľa Trestného poriadku. Materiálny korektív, ktorý je v preskúmvanej veci daný mierou závažnosti je v prípade dotknutého činu nepochybne naplnený v intenzite charakteristickej pre trestný čin. To je predovšetkým určené výškou škody, ku spôsobeniu ktorej konaním obžalovaného došlo a ktorá je ako väčšia škoda i okolnosťou, ktorá

podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby (§ 213 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona). Aj z rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR vyplýva, že ak páchatel' svojim konaním naplní zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu, je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a súdu vyvodiť trestnoprávnu zodpovednosť postupom podľa Trestného poriadku. Pravidlo „ultima ratio“ možno uplatniť jedine prostredníctvom materiálneho korektívu v rozsahu § 10 ods. 2 Tr. zák., teda v zmysle platnej a účinnej zákonnej úpravy, len pri prečinoch. (Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 13. augusta 2013, sp. zn. 2 Tdo 35/2013).

To boli podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd riadny opravný prostriedok obžalovaného vyhodnotil ako nedôvodný a jeho odvolanie zamietol postupom podľa § 319 Tr. poriadku.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.